

Bättre aldrig än försent...

Öppnar ögonen... suddigt... så jag stänger dem igen... gnuggar lite... gör ett nytt försök ... nu ser jag klart. Det är mitt vita tak. Det är en ny dag... en ny måndag för att vara exakt. En ny vecka... börjar om från noll. Det bra och det dåliga är bakom mig, det hör till det förflutna. Ett tomt blad, en ny start.

Jag reser mig upp ur sängen och märker till min stora förvåning... att jag mår helt fantastiskt. Ingen lätt yrsel som jag alltid brukar känna när jag stiger upp varje morgon. Ingen cementerad ångest i bröstet . Ingen lätt snuva. Ingen trötthet... ingenting ont fanns i min närhet. Jag var helt... ren.

Vattnet som rinner över mig är ljummet, så jag ökar temperaturen. ... sådär ja, nu känns det mycket bättre. Vattnet är så varmt att det börjar ångas lite lätt, badrumsspeglarna är immiga nu... så immiga att jag bestämmer mig för att skriva mitt namn... sedan hennes... i ett stort hjärta. För en gång skall ser hjärtat inte helt missbildat ut. Stänger av vattnet. Skulle kunna stanna här i duschen hela dagen... finns inget bättre. Men för en gångs skull har jag inte tid, ska nämligen till läkaren idag.

Köket är stökigt, som alltid. Så har det alltid varit, så ligger det till även nu och så kommer det alltid att vara. Men eftersom jag mår så jäkla bra just nu tänker jag inte låta det tynga ner mig. Tar fram en djup tallrik som inte är helt ren... men den duger. Häller i flingorna, vilket bryter tystnaden för en kort stund. Tar fram ett mjölkpaket med en oblyg fetthalt (annars smakar det ju ingen bra) och häller i mjölken... försiktigt... väldigt försiktigt... men jag spiller i alla fall. Den spillda mjölken rinner längs träbordet och flyr sedan ner till golvet. Tänker dock äta klart innan jag torkar upp det, tycker nämligen det är dags att jag börjar tänka på mig själv lite. Vad vill jag? Det är dags att sluta göra saker för att jag "måste"... vad vill jag göra? Det är en fråga jag borde ställa mig själv allt oftare. Jag trycker in skeden och låter flingorna och mjölken virvla runt i munnen likt en tvättmaskin... och det smakar fantastiskt... för att vara flingor med lite mjölk.

Tar på mig mina blåa jeans och märker att de är sjukt slitna. Har de alltid varit såhär slitna? Det känns som att jag vaknat ur en evig slummer och ser nu allt med nya, fräscha och pigga ögon. Tar på mig jackan och ser mig själv i hallspeglarna. Min spegelbild ser smått förvånad ut, som för att säga: "Nämen vafan ... du ser ju faktiskt helt okej ut! Jag hade fan inte bangat!". Jag tackar mig själv för komplimangen och beger mig utåt.

Det är tidigt på morgonen, väldigt tidigt för att vara mig. Solen är ju till och med uppe! Brukar annars aldrig få träffa jäveln eftersom den alltid försvinner när jag vaknat, men nu är den här i alla fall. Och må jag säga att den ser strålande ut... vilket hade varit konstigt annars. Det är ju trots allt en sol vi pratar om.

Tar ett djupt andetag för att smaka på luften. Det smakar gott. Kalla mig störd, men småkyllig luft smakar fan i mig gott. Hösten är här nu, vilket egentligen inte är ett problem så länge solen är uppe. Det är ju inte kylan som är värst, utan det där jävla jag-vill-hänga-mig-mörkret sjutton timmar om dygnet.

Kliver på bussen när jag upptäcker att busskortet inte är där den ska vara, i bakfickan. Det enda som fanns där var en desperat hand som försökte hitta ett busskort... eller vad som helst egentligen. Jag tar en titt på

busschauffören... han ser lika sympatisk ut som en Führer ... en Führer som har klåda i underlivet. Men jag gör ett försök i alla fall:

”Ehhmm du... verkar som att jag kanske har...”

Låtsas leta efter busskortet i alla fickor som jag kan hitta på kroppen i väntan på att få ett positivt besked om att herr Führer faktiskt kan känna medlidande. Verkar vara dock vara förgäves för han rör inte en min. Nog lika bra att gå av bussen. Ska precis gå av bussen när jag hör ett högt stönande bakom mig. Jag vänder mig hastigt om och ser att det var herr Führer som ville ha min uppmärksamhet, det var därför han lät som en skadad gorilla. Hur som helst så verkar det som att jag får stanna kvar på bussen. Tack käre Führer!

Stiger av bussen. Mår fortfarande helt fantastiskt! Det är verkligen min dag idag. Bussfärden hade varit ett tecken på det, för jag brukar aldrig ha tur med sådant annars. Om jag haft min gamla tur med mig hade jag givetvis inte fått stiga på bussen och jag skulle därmed ha missat min tid... men inte idag!

Går fram till receptionen. Tittar på tjejen som sitter där bakom glaset... hon ser lite ut som henne. Samma ögon på nått sätt... ja, verkligen. Men dock inte lika vacker, för det finns ingen vackrare än henne. Seriöst, när ska jag få tummen ur röven och göra mitt move? När jag tänker efter så skrämmer den tanken inte mig längre... har dagen äntligen kommit då jag slutar vara en jävla fegis? Fan vad underbart i så fall. Ska ringa henne det första jag gör när jag kommer hem.

”Hej!”

”Hej, hej!”

”Och du har tid?”

”Kvart över åtta.”

Hon börjar trycka på lite tangenter, ganska snabbt faktiskt.

”... då ska vi se. Ja, då var det doktor Lie Mann du skulle träffa. Bara att sätta dig i väntrummet så kommer han strax.”

”Tackar!”

Sätter mig i den cancergråa fåtöljen. Den är till min förvåning ganska skön att sitta på. Glor på de kissgula väggarna och undrar varför man i helvete valt en så ful färg. Vill man att folk ska må dåligt här eller? Har lust att småskratta lite för mig själv, men eftersom jag inte är ensam här i väntrummet så håller jag mig. Bilden av henne dyker upp i skallen från ingenstans och jag försvinner i mina tankar. Det bruna håret och de ännu brunare ögonen... så otrolig vacker och...

En dörr öppnas plötsligt intill mig och jag vaknar till med ett ryck. Tydligt är det dags, för doktorn ropar mitt namn.

Så det här är alltså doktorn... har svårt att avgöra var han kan komma ifrån. Han har ett väldigt speciellt utseende faktiskt. Kanske frågar det sen.

”Ja, vad var det du ville ha hjälp med?”

Bra fråga faktiskt. Just nu känns det inte som att jag behöver någon hjälp alls... mår ju så jäkla bra!

”Ehm...ja du. Jag har på senare tid haft väldigt svårt att sova. Vaknar ofta mitt i natten, helsvettig. Och så

har jag smärtor i bröstet ibland... känns som jag ska få en hjärtattack typ.”

Han har sin blick helt fokuserad på sitt gula anteckningsblock... så fokuserad att han nog inte skulle märka om jag smet ut. Jag lyckas se vad han skriver, det står:
sömnpblem, svettningar, upplever smärtor i bröstet

”... mm. Det låter ju inte så trevligt... vi får nog ta och lyssna på hjärtat ditt.”

”Okej.”

Jag rycker till lite lätt när det kalla stetoskopet kommer i kontakt med hyn. Varför ska de där grejerna alltid vara så himla kalla för? Lagg den i mikron en stund... eller nått.

”Andas in”

Jag andas in.

”Andas ut.”

Jag andas ut.

”Tack.”

Han lägger undan stetoskopet och antecknar lite mer i sitt gula block. Kan inte riktigt se vad han skriver.

”...mm, okej. Såhär ligger det till. Jag kunde inte höra något fel alls.”

”Nä, okej. Vad bra då.”

”Nja, inte riktigt... för jag hörde nämligen inte något som var rätt heller... faktum är att jag inte hörde något alls.”

”Eh... okej? Vad betyder det?”

Vad fan menar han egentligen?

”Jag tror det ligger till såhär, unge man. Det verkar nämligen som att bästföredatumet har gått ut.”

Alltså driver han med mig eller?

”Nu får du nog börja prata klarspråk, förstår inte riktigt vad du menar.”

Han ger mig en konstig blick, tittar ner i sitt anteckningsblock, sedan på mig igen.

”Här... läs själv.”

Han sträcker fram sitt anteckningsblock till mig... seriöst vadfan är det som händer egentligen? Jag läser det han skrivit:

sömnpblem, svettningar, smärtor i bröstet

la la la tralla la la la la la la tralla la la la la la... nä men seriöst. Du är död.

Jag läser det om och om igen och varje gång känns det som att jag läser det för första gången. Jag låtsas skratta lite högt för att få en reaktion, men han är helt tyst. Sitter bara där i sin stol och tittar på mig med en objektifierande blick.

”Vad... vad är det här?”

”... vad det är? Sanningen.”

”Vadå för jävla sanning?”

”Jo, den där jävla sanningen om att du är borta.”

”Men vadfan menar du, vadå ’borta’? Säg som det är istället!”

”MEN JAG HAR JU REDAN SAGT SOM DET ÄR!”

Han reser sig upp och jag inser först nu hur skräckinjagande han faktiskt är. Hans blick ser rakt igenom mig... och all mina rädslor som jag försöker dölja.

”F-förlåt... var inte mening... men jag förstår bara inte?”

Mina händer har börjat skaka och jag känner att vartenda nackhår har rest sig. Han blir plötsligt helt lugn igen, som om han aldrig varit något annat än just det och sätter sig igen.

”Det finns inget att förstå. Du är... gillar inte att använda det ordet som du kanske märker, men du är död.” Hela min kropp skakar nu... varför vet jag inte. För det är ju knappast som att han talar sanning... den här galningen. Måste ut härifrån. Tänker stämma skiten ur den här jäveln.

”Gå hem... till sängs.”

Jag ignorerar vad han säger och springer ut. Springer ut från sjukhuset. Springer mot mitt hem. Känner en sådan otrolig ångest... nått är väldigt fel. Jag måste bara komma hem. Tårar rinner, vet inte om det är för kylan eller för känslorna inombords.

Jag sliter upp dörren till lägenheten, springer upp för trapporna och finner till min stora förvåning att jag lämnat dörren helt olåst... och helt öppen. Det enda som hörs är mina trötta och äckligt djupa andetag, är helt slut... sprang ju som en tok. Jag kliver försiktigt in i hallen och stänger dörren bakom mig... känner mig yr, väldigt yr. Stapplar mig vidare och får syn på köket... det ser helt förjävligt ut, men jag orkar inte bry mig just nu.

Doktors röst ekar plötsligt i huvudet:

”Gå hem... till sängs”.

Känner ett stort obehag som är svår att beskriva... har aldrig känt mig så här nere förut. Jag vill inte till sovrummet, är rädd för det av någon konstig anledning. Men jag måste in dit... varför vet jag inte.

Jag går in till sovrummet och får syn på min säng... benen ger vika och jag faller ner på knä. För det jag ser... är en blek, ung man med halvöppen mun och vidöppna ögon... hans blick är det mest skrämmande jag någonsin sett i hela mitt liv. Helt livlös men ändå så fylld med skräck. Jag känner mig så yr...och oändligt svag. Med de sista krafterna jag har tar jag mig till sängs... jag lägger mig precis intill honom.

Allt är suddigt nu... inget är klart. Jag blundar... gnuggar ögonen... gör ett nytt försök... men det är lika suddigt. Jag vill gråta, men har ingen ork för det.

Jag tänker på henne, hennes leende... sen blir det svart.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Amido med Poeter.se id #28957 innehar upphovsrätten